

[Glensgård]

min opfattelse først og fremmest til de almindelige borgeres gavn. Juristerne bruger mange gange landsskatteretten for at trække sagen ud, for de ved godt, at hvis der virkelig er noget principielt i sagen, så ryger den direkte til landsretten. Landsskatteretten er efter min opfattelse et våben for den almindelige borger, ham skal vi hjælpe så meget som overhovedet muligt, og det vil en dissensordning efter min opfattelse kunne gøre.

Forskellige har været inde på, både i dagspressen og også her i dag, om det skulle være navngivne dissenser eller de skulle stå neutrale, eller man bare skulle oplyse et eller andet stemmetal. Det er ikke ret meget forklarende for den almindelige borger at få en kendelse, der er afsagt med stemmerne 3-1 eller 7-4, eller hvad det nu måtte være. Det er ikke ret meget forklarende for den almindelige borger. Det er selvfølgelig bedre end ingenting, men jeg mener, det må være rimeligt, at vi åbner op, så den almindelige borger, som ikke kan forstå, hvorfor han ikke har fået fradrag for kørselsudgifter, eller hvorfor han ikke har fået fradrag for vedligeholdelsesudgifter på den og den måde, ved, om der er en chance for, at han senere ved landsretten kan få medhold.

Det er da rigtigt, som ministeren siger, at en dissensafgørelse ikke indicerer, at han senere vil få medhold, det er det helt op til landsrettens juridiske dommere til sin tid at tage stilling til, men der kan altså være noget, som lægdommeren – og måske også den juridiske dommer – i landsskatteretten gerne vil markere som et punkt, der egentlig bør undersøges nærmere. I en dissens kan man fortælle den pågældende skatteyder, at specielt på det og det punkt har den, der nu afgiver dissensen, en opfattelse af, at man har handlet forkert ved flertallets afgørelse.

Jeg håber, udvalgsarbejdet vil vise – jeg forstår, at den socialdemokratiske ordfører heller ikke er helt afvisende – at landsskatteretten får denne pisk hængt over hovedet.

Ellemann-Jensen (V):

Der er nok anledning til at slå fast som noget helt grundlæggende, at man ikke ved at henvise til reglerne for afgivelse af dissens ved domstolene kan argumentere for, at noget lignende skal ske i landsskatteretten, for landsskatteretten er jo ikke en domstol, nav-

net til trods; det er et administrativt organ, hvor, som man siger, læge medlemmer er med til at træffe afgørelser, der så siden kan ankes til de egentlige domstole.

Der er en række forhold, som taler imod de forslag, vi har her om, at der skal afgives dissens. Først og fremmest er der spørgsmålet, som også blev trukket frem af ministeren, om den administrative byrde, der i dag giver så store forsinkelser i landsskatterettens arbejde. Det taler jo ikke for at komplicere landsskatterettens administration yderligere lige netop nu, ligesom det også kunne være rimeligt at vente med eventuelle ændringer, indtil man har set, hvorvidt den nye skattestyrelseslov mindsker de arbejdsbyrder, der under det hidtidige klagesystem er blevet læsset over på landsskatteretten.

Hertil kommer, at der i landsskatteretten netop er tale om lægdommere, der vel i høj grad formodes at handle pr. en eller anden form for intuition, og selv om retsformanden gerne gør opmærksom på dissensers eventuelle strid med lovgivningen, så kan det forekomme, at der netop fra de læge dommere fremkommer nogle holdninger, som er i strid med gældende lovgivning. I det omfang sådanne dissenser bliver meddelt ved kendelsernes afsigelse, kan det jo virke vildledende for den, der måtte ønske at bedømme holdbarheden af en kendelse med henblik på eventuel videreførelse af en klagesag til domstolene.

Det ville for øvrigt også være uheldigt, hvis en ophævelse af den totale anonymitet, der jo i dag gælder for lægdommernes virksomhed, skulle medføre en slags politisering af arbejdet i landsskatteretten. Hr. Glensgårds bemærkning om en pisk og hr. Glensgårds helt urimelige og udokumenterede omtale af andre menneskers arbejde som venstrehåndsarbejde kan nok gøre én lidt nervøs for, at det er noget i den retning, forslagsstillerne – i hvert fald i fremskridtspartiet – har tænkt sig.

Men når man har nævnt alle de betænkeligheder, ja, så står tilbage, at vi naturligvis alle sammen kun kan være interesserede i, at den enkelte skatteyder er så godt rustet som overhovedet muligt i sine bestræbelser på at få en retfærdig skattemæssig behandling. Og her kan det muligvis have en vis værdi at vide, hvor enig eller hvor uenig landsskatteretten har været i en afgørelse. Hvis den har